

לך לך ח"כ שיחה א'

אברהם החשיב את המתנות כדי לקיים ברכת ה' "ואברכך בממון". ע"י שהגוף מרגיש את מעלת הנשמה מגיע הגוף לשלימותו - לאהבה בתוקף וצימאון, ועד שהגוף מוסיף שלימות בנשמה - "וחיתה נפשי בגללך".

על הפסוק (יב, יג) "למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך", ידוע השאלה איך העמיד אברהם את שרה בסכנה בשביל טובתו הוא. ואף שהאמין שהקב"ה ישמור שלא יגעו בה, מ"מ קשה איך שייך לומר שכשמדובר בנוגע לסכנה של שרה מחשיב אברהם את המתנות.

והנה הזוהר מקשה קושיא זו, ומבאר שאברהם ידע שאדם זוכה בממון בזכות אשתו, ורק לבסוף כותב בזוהר שם שאברהם סמך על זכותה וידע שלא יעשו לה כלום.

והביאור: הקב"ה אמר לאברהם שע"י "לך לך" יהי' "ואברכך בממון", וממילא כשראה אברהם הזדמנות על פי דרך הטבע להרוויח ממון על ידי שיאמר "אחותי את" עשה זאת כדי לקיים את רצון הקב"ה.

וקושיית הזוהר הוא איך שייך שההטבה תהי' דוקא לאברהם ואילו הירידה תהי' לשרה, וע"ז עונה שאדם זוכה בממון בזכות אשתו.

והנה "מעשה אבות סימן לבנים". והענין: אברהם ושרה הם הנשמה והגוף, שהאהבה של הנשמה לאלוקות הוא בדוגמת אהבת אח ואחות, שהיא אהבה טבעית ואין לה הפסק, אך האהבה היא בלי צמאון. ואהבת הגוף להקב"ה היא כמו אהבת איש ואשה, שבה שייך הפסק, ואינה דבר טבעי, אך לאיך האהבה היא בתוקף וצמאון ורשפי אש.

וזהו ההוראה שע"י הירידה בגוף נעשה עלי' לנשמה שנעשה בתוקף של האהבה שמצד הגוף.

אך לכאורה אם המעלה הוא שהנשמה מקבלת את מדריגת האהבה של הגוף, א"כ מהו ענין ההדגשה פה היא "אמרי נא אחותי את"? והביאור: ע"ד חכמה ובינה, שע"י הבינה ניתוסף חידוש ועילוי בחכמה, אך כ"ז הוא דוקא לאחרי וע"י השפעת החכמה לבינה.

ועד"ז בענינינו, שהנשמה פועלת בגוף שהגוף יכיר וירגיש את מעלת הנשמה, ודוקא ע"ז שנרגש בגוף מעלת הנשמה יכול הגוף להגיע לשלימותו ועד להוסיף שלימות בנשמה.